

RESSÒ DE LA PARAULA

Diàleg sense fronteres (II)

Dues preocupacions condicionen avui la nostra reflexió. La primera segueix sent la situació social que estem vivint a Catalunya i a tota Espanya amb motiu del projecte d'independència. La segona és l'evangelització que porta endavant l'Església oberta a tothom, a propòsit del dia del Domund.

El cartell que enguany difon la campanya del dia del Domund presenta la silueta d'un jove fent un salt cap endavant, acompanyada pel lema «*Sigues valent, la missió t'espera*». Per si mateix tot salt implica l'abandó de la realitat que es viu. Però el lema indica que no preval la fugida d'un lloc, sinó que el motiu principal de la crida és el que es pretén aconseguir, o sigui, la missió. El salt consisteix a vèncer un obstacle, diríem una frontera, un congost, que impedeix assolir l'altre costat. La interpel·lació a la valentia suggereix que aquest salt requereix fortalesa i decisió, superar pors i mandres.

Estem immersos en una atmosfera tibada políticament i sona pertot arreu la crida al diàleg, sense que el significat d'aquesta crida quedi suficientment aclarit. Almenys s'entén que tots s'han d'asseure a parlar. Val més això que res. D'altra banda, sabem que si es pretén arribar a realitzar un veritable diàleg s'han de donar determinades condicions. Algunes d'elles, potser les més importants, es refereixen a les actituds personals dels interlocutors.

És en aquest punt on la nostra reflexió troba una sorprenent coherència: el que es demana a un missioner, a una Església missionera, és quelcom molt semblant al que es requereix a un bon dialogant; cosa no gens estranya: el papa Pau VI en la se-

va encíclica *Ecclesiam suam* i el Concili Vaticà en la Constitució *Dei Verbum* van insistir que Déu ha tractat la humanitat al llarg de la Revelació i la Història de la Salvació «dialogant». De fet, la missió evangelitzadora a l'Església és «un immens diàleg sense fronteres».

Els humans ens entestem a posar fronteres, límits i barreres protectores. Els missioners se les salten. Un fet real il·lustra i confirma el que volem

dir: és increïble la paciència i la constància que mostren molts missioners per aconseguir entrar legalment en països «tancats» (dictadures), on desenvolupar la seva tasca missionera. Cap frontera els acovardeix.

És aquest salt («missioner») el que s'ha de fer en tot diàleg, també en el diàleg polític. L'altre, per molt tancat que estigui, no és tan estrany com per a no ser escoltat o considerar-lo «indigne» de la meua paraula... En l'autèntic diàleg sempre subsistirà la voluntat sincera d'arribar a l'altre.

Alerta amb les fronteres que ja són dins d'un mateix. Són les més perilloses. Entre elles destaquem els prejudicis. Hem afirmat que en el diàleg ha d'haver-hi entre les parts «un prejudici compartit», en el sentit d'una base comuna sobre la qual bastir la recerca. Però el prejudici contra l'altre, és a dir, la desqualificació de l'altre abans de parlar, és un autèntic mur, una frontera, que fa estèril tot diàleg. Diuen que el savi Einstein va arribar a afirmar que

«És més fàcil desintegrar un àtom que desfer un prejudici.»

Els missioners, des de la seva fe cristiana, no només s'han purificat de prejudicis, sinó que han fet tot el contrari: l'altre és germà, hi hagi o no fronteres que posin els humans; germà digne, en Crist, de dedicar-li la pròpia vida.

No pretenem que els polítics practiquin tanta virtut. Però si més no han de ser valents per fer el salt traspasant fronteres, que sempre seran relatives al costat del que realment importa.

† Agustí Cortés Soriano

Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Perdó previ i immerescut

L'Evangelí de Lluc explica que menjava un dia Jesús amb Simó, un fariseu que l'havia invitat, i que de sobte es va presentar una dona de mala fama, es va prosternar davant seu i, plorant, li ungia els peus amb perfum. La situació devia ser molt incòmoda, i avui també ho seria. Lluc descriu la reacció dels dos comensals. Simó va reaccionar a l'instant: «Aquesta dona és una pecadora!». No va ser una reacció gaire original; tots, probablement, hauríem reaccionat igual. És pecadora, viu de manera perduda i fa pecar els altres, viu contra l'honestetat humana i contra la llei de Déu. Al fons, la reacció de Simó evocava Déu i la seva llei.

La reacció de Jesús va ser diferent. Va explicar a Simó una paràbola per subratllar la seva experiència: Déu la perdona; perdona a la pecadora els seus 500 denaris de culpa, i a Simó els seus 50. Jesús va evocar Déu, com Simó, però d'una forma diferent. Simó, com tots hauríem fet, evoca el Déu de l'ordre i de la vida regular; Jesús evoca el Déu que estima i perdona.

Pot semblar que la diferència és de matís, però no és cert. Nosaltres ens hem acostumat a fer un paquet en el qual s'hi integren els dos accents sobre Déu: el Déu de l'ordre i el del perdó. Però Jesús ho vivia com un contrast, en el qual es definia la seva experiència i la seva paraula. Per això els

de l'ordre el critiquen i ell repeteix sovint el seu missatge: «el metge no el necessiten els bons sinó els malalts» (Mc 2,17); «jo no he vingut a condemnar sinó a salvar» (Jn 12,48); «jo tampoc no et condemno; ves i no pequis més» (Jn 8,11). L'amor i el perdó de Déu no els mereix ningú, ni aleshores ni ara; la misericòrdia de Déu és prèvia, gratuïta, immerescuda, oferta a tothom. Precisament quan algú fa l'experiència viscuda d'aquest amor previ i total de Déu, això el pot portar a acostar-se també avui a Jesús, a agenollar-se plorant als seus peus, agraint el seu amor i convertint la seva vida.

Gaspar Mora

Professor emèrit de la FTC

ECO DE LA PALABRA

Diálogo sin fronteras (II)

Dos preocupaciones condicionan hoy nuestra reflexión. La primera sigue siendo la situación social que estamos viviendo en Cataluña y en toda España con motivo del proyecto de independencia. La segunda es la evangelización que lleva a adelante la Iglesia abierta a todo el mundo, a propósito del día del Domund.

El cartel que difunde la campaña del día del Domund este año presenta la silueta de un joven dando un salto hacia adelante, acompañada por el lema «*Sé valiente, la misión te espera*». De por sí todo salto implica el abandono de la realidad que se vive. Pero el lema indica que no prevalece la huida de un lugar, sino que el motivo principal de la llamada es lo que se pretende conseguir, o sea, la misión. El salto consiste en salvar un obstáculo, diríamos una frontera, una angostura, que impide alcanzar el otro lado. La interpelación a la valentía da idea de que tal salto requiere fortaleza y decisión, superar miedos e indolencias.

Estamos inmersos en una atmósfera tensionada políticamente y suena por todas partes la llamada al diálogo, sin que el significado de esta llamada quede suficientemente aclarado. Al menos se entiende que todos se han de sentar a hablar. Algo es algo. Por otra parte, sabemos que si se pretende llegar a entablar un verdadero diálogo se han de dar determinadas condiciones. Algunas de ellas, quizá las más importantes, se refieren a las actitudes personales de los interlocutores.

Es en este punto donde nuestra reflexión halla una sorprendente coherencia: lo que se pide a un misionero, a una Iglesia misionera es algo muy parecido a lo que se requiere a un buen dialogante. Lo cual no es de extrañar: el papa Pablo VI en su encíclica *Ecclesiam suam* y el Concilio Vaticano en la Constitución *Dei Verbum* insistieron en que Dios ha tratado a la humanidad a lo largo de la Revelación y la Historia de la Salvación «dialogando». De hecho la misión evangelizadora en la Iglesia es «un inmenso diálogo sin fronteras».

Los humanos nos empeñamos en poner fronteras, límites y barreras protectoras. Los misioneros se las saltan. Un hecho real ilustra y confirma lo que queremos decir: es increíble la paciencia y la constancia que muestran muchos misioneros para lograr entrar legalmente en países «cerrados» (dictaduras), donde desempeñar su labor misionera. Ninguna frontera les amedrenta.

Es este salto («misionero») el que se ha de hacer en todo diálogo, también en el diálogo político. El otro, por muy cerrado que esté, no es tan extraño como para no ser escuchado o considerarlo «indigno» de mi palabra... En el auténtico diálogo siempre subsistirá la voluntad sincera de llegar al otro.

Atención a las fronteras que ya están dentro de uno mismo. Son las más peligrosas. Entre ellas destacamos los prejuicios. Hemos afirmado que en el diálogo ha de haber entre las partes «un prejuicio compartido», en el sentido de una base común sobre la cual construir la búsqueda. Pero el prejuicio contra el otro, es decir, la descalificación del otro antes de hablar, es un auténtico muro, una frontera, que hace estéril todo diálogo. Dicen que el sabio Einstein llegó a afirmar que

«Es más fácil desintegrar un átomo que deshacer un prejuicio.»

Los misioneros desde su fe cristiana no sólo se han purificado de prejuicios, sino que han hecho todo lo contrario: el otro es hermano, haya o no fronteras que pongan los humanos; hermano digno, en Cristo, de dedicarle la propia vida.

No pretendemos que los políticos practiquen tanta virtud. Pero al menos han de ser valientes para dar el salto salvando fronteras, que siempre serán relativas al lado de lo que realmente importa.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Més d'un centenar de professors i mestres cristians s'apleguen a Montserrat

Les delegacions d'Ensenyament dels bisbats de Catalunya i la Fundació Escola Cristiana, juntament amb el Moviment cristià de mestres i professors, van celebrar al Santuari de la Mare de Déu de Montserrat, el dissabte 7 d'octubre, el primer aplec de mestres i professors cristians que va comptar amb la participació de 130 persones. En

aquesta primera ocasió, l'objectiu ha estat especialment convocar els professors i mestres cristians de l'escola pública perquè es coneguin entre ells i enforteixin llaços de fraternitat.

La jornada es va iniciar amb la benvinguda a càrrec del prior del Monestir, P. Ignasi Fossas, i de l'Arquebisbe Jaume Pujol, bisbe encarregat de l'àmbit d'Ensenya-

ment a la Conferència Episcopal Tarraconense. Després de la participació a l'Eucaristia del Santuari, amb la presència de l'abat Josep Maria Soler, el Dr. Àngel Belzunge, professor de Sociologia a la URV i responsable de la Càtedra d'Inclusió Social d'aquesta universitat, va pronunciar la ponència de la jornada sobre l'acció social de les entitats d'Església i la seva aportació a la cohesió social de Catalunya, una recerca promoguda conjuntament per la Càtedra d'Inclusió Social de la Universitat Rovira i Virgili (URV) i la Fundació Pere Tarrés.

A la tarda, els mestres van fer treball per grups diocesans pensant sempre en la missió evangelitzadora que tot cristià ha de tenir en la seva vida professional i en el testimoni que ha de donar en l'àmbit de l'escola i l'institut.

Red de libertad

Aquest és el títol d'una pel·lícula estrenada tot just divendres 20 d'octubre. El seu director, Pablo Moreno, també ha realitzat altres obres com ara *Un Dios prohibido*, *Poveda*, *Luz de Soledad*. La nova pel·lícula s'emmarca en la commemoració del 400 aniversari del carisma vicencià dels pares Paül i les Filles de la Caritat. Vicenç de Paül i Lluïsa de Marillac, els fundadors d'aquestes obres, van acollir la inspiració de l'Esperit Sant que els va llançar a socórrer les necessitats del seu temps per mos-

trar als més febles l'amor incondicional i infinit de Déu. A partir d'aleshores molts han esmerçat la seva vida per la mateixa causa. Un exemple és sor Helena Studes, protagonista de la pel·lícula, que als inicis de la Segona Guerra Mundial comença una extraordinària tasca de caritat amb els captius i presoners de guerra, teixint tota una xarxa per alliberar els captius dels camps de concentració. Per veure el tràiler i conèixer les sales de projecció pots consultar el web www.reddeliberatlapelicula.com

TWITTER DEL PAPA FRANCESCO

@Pontifex: «La nostra joia contagiosa ha de ser el primer testimoni de la proximitat i l'amor de Déu» (10 de setembre).

@Pontifex: «La caritat ajuda a comprendre la veritat i la veritat exigeix gestos de caritat» (10 de setembre).

@Pontifex: «Encoratjo els líders del món a deixar de banda els interessos sectorials per buscar junts els bé comú de la humanitat» (12 de setembre).

@Pontifex: «La guerra és la negació de tot dret. Preguem per aquells que tenen la responsabilitat d'evitar la guerra entre els pobles» (13 de setembre).

Catequistes i animadors d'infants, adolescents i joves comencen junts el curs

Ja és tradició, ja són onze anys, que es fa aquesta trobada que enguany ha aplegat més de tres-cents catequistes d'infants, adolescents i joves. Una tarda per compartir amb els mossens presents i el bisbe Agustí la joia de portar la Bona Nova i de sentir-se Església diocesana.

Després de la benvinguda del bisbe Agustí, Mn. Ramon Bosch, rector a Piera, va conduir la reflexió que partia de l'objectiu pastoral diocesà «Anar per tot arreu i donar fruit» i que la Delegació de Catequesi ha concretat amb el lema «L'Amor que creix», pensant en la família com a escola privilegiada d'Amor. Avui dia trobem nous paradigmes de família i una gran pluralitat de situacions, per a les quals continua vigent la crida a anunciar Jesucrist,

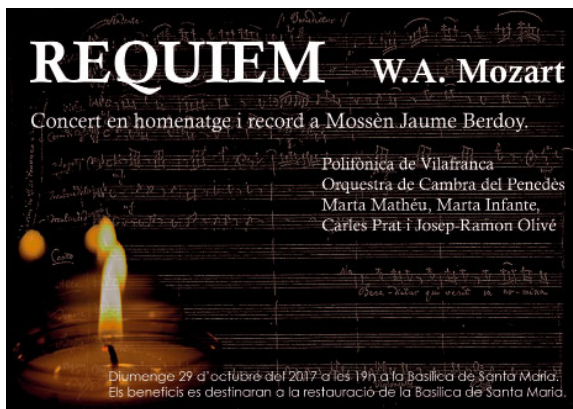

malgrat la fredor o el desinterès de l'ambient. Per altra part, els animadors de la Pastoral Juvenil van rebre en mà els materials elaborats per la Delegació de Joventut, que volen posar l'accent en l'itinerari i l'acompanyament dels adolescents i joves. Aquests mateixos materials són a l'abast al web de *SantfeliuJove*.

La cloenda va ser l'Eucaristia, presidida pel bisbe Agustí i concelebrada amb els mossens acompanyants, al final de la qual es va celebrar el ritual de l'enviament de catequistes, tot recordant que la seva missió és missió d'Església, i és en el seu nom que anuncien la Paraula de Déu. Un joïós benenar compartit al claustre de la Casa de l'Església va posar el punt final a la trobada.

Rèquiem de Mozart a la Basílica de Santa Maria en record a Mn. Jaume Berdoy

El proper diumenge, 29 d'octubre, a les 19 h tindrà lloc a la Basílica de Santa Maria, de Vilafranca del Penedès un concert del Rèquiem de Mozart en record i homenatge a Mn. Jaume Berdoy. Aquesta iniciativa ha sorgit de la Polifònica de Vilafranca,

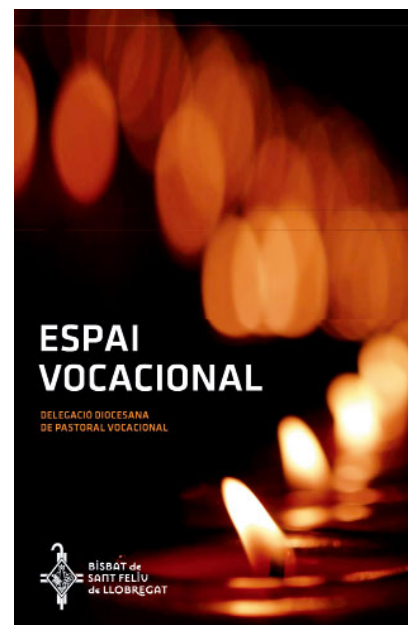

en col·laboració amb la Comissió Santa Maria 2020. Els intèrprets de la cèlebre composició pòstuma de Mozart seran la mateixa Polifònica, juntament amb l'Orquestra de Cambra del Penedès i quatre solistes de primer nivell. Les entrades es poden trobar a diversos establiments de Vilafranca en horari comercial. El donatiu per cada localitat és entre 15 € i 20 €, i els beneficis es destinaran a les obres de restauració de la Basílica de Santa Maria.

Pregària vocacional a la capella de la Casa de l'Església de Sant Feliu

El dijous 26 d'octubre, a les 19 h, a la capella de la Casa. Reprèn aquesta pregària dels darrers dijous de mes, amb una intenció especial per les vocacions. Amb el desig d'aprofitar aquesta cita que mensualment convoca la Delegació de Pastoral Vocacional per aprofundir i difondre la «cultura vocacional», en cada ocasió hi haurà un testimoni vocacional que posarà en evidència també la pròpia experiència d'acompanyament i de discerniment.

En aquesta primera ocasió, Susanna Igual, catequista de Vilanova i la Geltrú i coordinadora de l'arxiprestat de Garraf en aquest àmbit pastoral, donarà el seu testimoniatge.

AGENDA

► **Trobada general d'Animadors de Cants a Igualada.** El proper cap de setmana tindrà lloc a Igualada. Si esteu interessats podeu contactar a igualadatrobada@gmail.com. Al web <http://trobadesanimadors-decant.cat> trobareu més informació.

► **Reunió dels bisbes de la CET.** Dies 24 i 25 d'octubre, al Seminari Conciliar de Barcelona, es reuniran per primera vegada en aquest curs els bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya, i participaran junts en la inauguració oficial del curs acadèmic a l'Ateneu Sant Pacià, al matí del dia 25 d'octubre.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

23. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Rm 4,20-25 / Sl: Lc 1,69-75 / Lc 12,13-21]. Sant Joan de Capestrano (1386-1456), prev. franciscà, patró dels capellans castrenses; *Urgell* (□): dedicació de la Catedral; sants Servand i Germà, mrs. a Cadis; santa Oda, vg.

24. □ Dimarts [Rm 5,12.15b.17-19.20b-21 / Sl 39 / Lc 12,35-38]. Sant Antoni Maria Claret (Sallent, 1807 - Fontfreda, 1870), arquebisbe de Santiago de Cuba, fund. Missioners del Cor de Maria, a Vic (CMF, 1849), i Religioses de Maria Immaculada, a Cuba (IRMI, 1855); sant Martíria, mr.

25. ■ Dimecres [Rm 6,12-18 / Sl 123 / Lc 12,39-48]. Sant Bernat Calbó (†1243), bisbe de Vic, abans cistercenc a Santes Creus, nat prop de Reus; Mare de Déu del Collell (apareguda el 1483; santuari a la Garrotxa); sants Crisant i Daria, esposos mrs. (284) de Roma; sants Crispí i Crispinià, mrs. (s. III), patrons dels sabaters.

26. ■ Dijous [Rm 6,19-23 / Sl 1 / Lc 12,49-53]. Sants Llucià i Marcia, mrs. de Nicomèdia venerats a Vic; sant Rústic, bisbe de Narbona; sant Viril, abat de Leyre (Navarra); sant Evarist, papa (grec, 97-105) i mr.

27. ■ Divendres [Rm 7,18-25a / Sl 118 / Lc 12,54-59]. Sant Florenci, mr.; sant Gaudiós, bisbe.

28. ■ Dissabte [Ef 2,19-22 / Sl 18 / Lc 6,12-19]. Sant Simó (el Zelador), de Canà de Galilea, i sant Judes, anomenat també Tadeu (invocat en les causes difícils), apòstols; sant Silví, ermità; santa Ciril·la, vg. i mr.

29. ■ Diumenge vinent, XXX de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Ex 22,21-27 / Sl 17 / 1Te 1,5c-10 / Mt 22,34-40]. Sant Narcís, bisbe i mr. (s. IV), patró de Girona (1387); santa Eusèbia, vg. i mr.; beat Miquel Rua, prev. salesià.

Diumenge XXIX de durant l'any

COMENTARI

Fe dinàmica, esperança constant i amor esforçat

El 2n Isaïes (*Is 40-55*) anima els desterrats amb l'esperança del retorn a la pàtria per un «èxode» més gloriós que el de Moïses.

També ara el concepte clau serà el «sortir»: primer *surt el Senyor com un heroi* (42,13); després *surt la paraula del Senyor* (55,11); al final els desterrats *surten cap a casa* (55,12).

L'acció salvadora de Déu troba la col·laboració de *Cir* de Pèrsia, a qui anomena *el meu ungít*.

1Te, l'escrit més antic del N.T., comença *donant gràcies a Déu per vosaltres*; i destaca dels tessalonicencs que *la vostra fe treballa per propagar-se, que la vostra caritat no es cansa de fer el bé, i que la vostra esperança en Jesucrist aguanta les adversitats*.

Descripció perfecta de les virtuts teològiques subratllant la qualificació: dinamisme de la fe (no es queda en sentiment estèril); esforç de la caritat (no es limita als amics de l'entorn); i constància de l'esperança (no sucumbeix per circumstàncies adverses).

És lícit o no pagar el tribut al Cèsar?: tant el «sí» com el «no» portarà problemes, amb els jueus o els romans. Pels jueus és una impietat pagar tribut als romans i reconèixer qualsevol sobirà que no sigui Déu.

L'escenari de la discussió és *el recinte del temple* (Mt 21,23s), on *els fariseus porten moneda pagana que no servia al Temple*.

La frase-resposta de Jesús s'estructura en dues parts: a) *Doneu al Cèsar això que és del Cèsar*; b) *Doneu a Déu allò que és de Déu*.

Són frases paral·leles? Potser no. Per Jesús els deures religiosos vers Déu són molt superiors als deures socials: no excloent-los sinó inclouent-los. La «i» unint les dues frases pot interpretar-se com adversativa: *Doneu al Cèsar això que és del Cèsar «però» (sobretot!) doneu a Déu allò que és de Déu*.

Mn. José Luis Arín

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 45,1.4-6)

El Senyor pren Cir, el seu ungít, per la mà dreta, i el condueix per sotmetre-li les nacions i deixar desarmats els reis, per obrir-li les ciutats, perquè no trobi tancades les portes. El Senyor li diu: «Per amor de Jacob, el meu servent, d'Israel, el meu elegit, et crido pel teu nom, et dono un títol honorós, tot i que no em coneixes. Jo sóc el Senyor, no n'hi ha d'altre. Fora de mi no hi ha cap Déu. Sense que em conegués t'he fet prendre les armes perquè sàpiguen de llevant fins a ponent que no hi ha ningú fora de mi. Jo sóc el Senyor. No n'hi ha d'altre.»

► Salm responsorial (95)

R. *Doneu al Senyor honor i majestat.*

Canteu al Senyor un càntic nou, / canteu al Senyor, arreu de la terra. / Conteu a totes les nacions la seva glòria, / conteu a tots els pobles els seus prodigis. R.

El Senyor és gran, és digne d'ésser lloat, / és més temible que tots els déus; / perquè els déus dels pobles són no-res, / però el Senyor ha fet el cel. R.

Doneu al Senyor, famílies dels pobles, / doneu al Senyor honor i majestat, / tributeu al Senyor l'honor del seu nom. / Entreu als seus atris, portant-li ofrenes. R.

Adoreu el Senyor, s'apareix la seva santedat. / Que tremoli davant d'ell tota la terra. / Digueu a tots els pobles: / «El Senyor és rei!» / Sentència amb raó les causes dels pobles. R.

► Primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 1,1-5b)

Pau, Silvà i Timoteu, a la comunitat de Tessalònica, reunida per Déu Pare i per Jesucrist, el Senyor. Us desitgem la gràcia i la pau. Sempre donem gràcies a Déu per tots vosaltres i us recordem en les nostres pregàries. No deixem mai de recordar davant Déu, Pare nostre, com la vostra fe treballa per propagar-se, la vostra caritat no es cansa de fer el bé, i la vostra esperança en Jesucrist, el nostre Senyor, aguanta les adversitats. Germans, estimats de Déu: sabem de cert que ell us ha elegit, perquè quan us anunciàvem l'evangeli, no predicàvem només de paraula, sinó amb obres poderoses, amb dons de l'Esperit Sant, i amb molta convicció.

► Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 22,15-21)

En aquell temps, els fariseus planejaren la manera de sorprendre Jesús en alguna paraula comprometedora, i li enviaren alguns dels seus i dels partidaris d'Herodes a dir-li: «Mestre, sabem que dieu sempre la veritat, i que ensenyeu de debò els camins de Déu, sense miraments per ningú, sigui qui sigui, ja que no obreu per complaure els homes. Digueu-nos, doncs, què en penseu, d'això?: És lícit o no, de pagar tribut al Cèsar?» Jesús, que s'havia adonat de la seva malícia, els respongué: «Hipòcrites, per què proveu de comprometre'm? Ensenyeu-me la moneda del tribut.» Ells li ensenyaren una moneda romana, i Jesús els preguntà: «De qui és aquesta figura i el nom que hi ha escrit?» Li diuen: «Del Cèsar.» Jesús els respon: «Doncs, retorneu al Cèsar això que és del Cèsar, i a Déu, allò que és de Déu.»

► Lectura del libro de Isaías (Is 45,1.4-6)

Esto dice el Señor a su Ungido, a Ciro: «Yo lo he tomado de la mano, para doblegar ante él las naciones y desarmar a los reyes, para abrir ante él las puertas, para que los portales no se cierren. Por mi siervo Jacob, por mi escogido Israel, te llamé por tu nombre, te di un título de honor, aunque no me conocías. Yo soy el Señor y no hay otro; fuera de mí no hay dios. Te pongo el cinturón, aunque no me conoces, para que sepan de Oriente a Occidente que no hay otro fuera de mí. Yo soy el Señor y no hay otro.»

► Salmo responsorial (95)

R. *Aclamad la gloria y el poder del Señor.*

Cantad al Señor un cántico nuevo, / cantad al Señor, toda la tierra. / Contad a los pueblos su gloria, / sus maravillas a todas las naciones. R.

Porque es grande el Señor, / y muy digno de alabanza, / más temible que todos los dioses. / Pues los dioses de los gentiles no son nada, / mientras que el Señor ha hecho el cielo. R.

Familias de los pueblos, aclamad al Señor, / aclamad la gloria y el poder del Señor; / aclamad la gloria del nombre del Señor, / entrad en sus atrios trayéndole ofrendas. R.

Postraos ante el Señor en el atrio sagrado, / tiemble en su presencia la tierra toda. / Decid a los pueblos: «El Señor es rey: / él gobierna a los pueblos rectamente». R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los tesalonicenses (1Tes 1,1-5b)

Pablo, Silvano y Timoteo a la Iglesia de los Tesalonicenses, en Dios Padre y en el Señor Jesucristo. A vosotros, gracia y paz.

En todo momento damos gracias a Dios por todos vosotros y os tenemos presentes en nuestras oraciones, pues sin cesar recordamos ante Dios, nuestro Padre, la actividad de vuestra fe, el esfuerzo de vuestro amor y la firmeza de vuestra esperanza en Jesucristo nuestro Señor. Bien sabemos, hermanos amados de Dios, que él os ha elegido, pues cuando os anuncié nuestro evangelio, no fue sólo de palabra, sino también con la fuerza del Espíritu Santo y con plena convicción.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 22,15-21)

En aquel tiempo, se retiraron los fariseos y llegaron a un acuerdo para comprometer a Jesús con una pregunta. Le enviaron algunos discípulos suyos, con unos herodianos, y le dijeron: «Maestro, sabemos que eres sincero y que enseñas el camino de Dios conforme a la verdad, sin que te importe nadie, porque no te fijas en apariencias. Dinos, pues, qué opinas: ¿es lícito pagar impuesto al Cèsar o no?». Comprendiendo su mala voluntad, les dijo Jesús: «Hipócritas, ¿por qué me tentáis? Enseñadme la moneda del impuesto». Le presentaron un denario. Él les preguntó: «¿De quién son esta imagen y esta inscripción?». Le respondieron: «Del Cèsar». Entonces les replicó: «Pues dad al Cèsar lo que es del Cèsar y a Dios lo que es de Dios».